

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kahdeksas jaosto)

15 päivänä tammikuuta 2015*

Yhteisön tavaramerkki — Euroopan yhteisön nimeävä kansainvälinen rekisteröinti —
Sanamerkki MONACO — Ehdottomat hylkäysperusteet — Kuvailevuus —
Erottamiskyvyn puuttuminen — Asetuksen (EY) N:o 207/2009 151 artiklan 1 kohta
ja 154 artiklan 1 kohta — Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohta
ja 7 artiklan 2 kohta — Suojan osittainen hylkääminen

Asiassa T-197/13,

Marques de l'État de Monaco (MEM), kotipaikka Monaco (Monaco), edustajanaan asianajaja
S. Arnaud,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehenään V. Melgar,

vastaajana,

jossa on kyse kanteesta, joka on nostettu SMHV:n neljännen valituslautakunnan 29.1.2013 tekemästä päätöksestä (asia R 113/2012-4), joka koskee sanamerkin MONACO Euroopan yhteisön nimeävää kansainvälistä rekisteröintiä,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja D. Gratsias sekä tuomarit M. Kancheva ja C. Wetter
(esittelevä tuomari),

kirjaaja: E. Coulon,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 1.4.2013 jätetyn kannekirjelmän,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 7.8.2013 jätetyn vastauskirjelmän,

ottaen huomioon 5.11.2013 tehdyn päätöksen, jolla hyväksyttiin kantajan 22.10.2013 päivätyn kirjeen
jättäminen unionin yleiseen tuomioistuimeen,

ottaen huomioon SMHV:n tästä kirjeestä unionin yleiseen tuomioistuimen 21.11.2013 jättämät
huomautukset,

ottaen huomioon unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanon muuttamisen,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

ottaen huomioon, etteivät asianosaiset ole kuukauden kuluessa siitä, kun niille oli ilmoitettu kirjallisen käsittelyn päättymisestä, vaatineet istunnon pitämistä, ja päätettyään näin ollen esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella sekä unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 135 a artiklan nojalla ratkaista kanteen ilman suullista käsittelyä,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

- 1 Maailman henkisen omaisuuden järjestö (WIPO) myönsi 1.12.2010 Monacon ruhtinaskunnan hallitukselle Euroopan yhteisön nimeävän kansainvälisen rekisteröinnin sanamerkille MONACO (jäljempänä kyseinen tavaramerkki). Tämä rekisteröinti saapui sisämarkkinoiden harmonisointivirastoon (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) 24.3.2011.
- 2 Tavarat ja palvelut, joille rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälistä luokitusta tavaramerkkien rekisteröimistä varten koskevan, 15.6.1957 tehdyn Nizzan sopimuksen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, luokkiin 9, 12, 14, 16, 18, 25, 28, 35, 38, 39, 41 ja 43.
- 3 SMHV ilmoitti 1.4.2011 Monacon hallitukselle, että kyseisen tavaramerkin suoja hylätään viran puolesta alustavasti Euroopan unionissa tavaramerkkien kansainvälistä rekisteröintiä koskevan, Madridissa 27.6.1989 hyväksytyin Madridin sopimuksen (EUVL 2003, L 296, s. 22, jäljempänä Madridin pöytäkirja) 5 artiklan ja yhteisön tavaramerkistä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 40/94 täytäntöönpanosta 13.12.1995 annetun komission asetuksen (EY) N:o 2868/95 (EYVL L 303, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna, 113 säännön nojalla Euroopan yhteisön nimeävän kansainvälisen rekisteröinnin kattamien tiettyjen tavaroiden ja palvelujen osalta (jäljempänä kyseiset tavarat ja palvelut). Ne kuuluvat luokkiin 9, 16, 39, 41 ja 43 ja vastaavat kunkin luokan osalta seuraavaa kuvausta:
 - Luokka 9: ”Magneettiset tietovälineet”
 - Luokka 16: ”Paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; painotuotteet; valokuvat”
 - Luokka 39: ”Kuljetus; matkojen järjestäminen”
 - Luokka 41: ”Ajanviete; urheilutoiminnot”
 - Luokka 43: ”Tilapäismajoitus”.
- 4 Hylkäämisen tueksi esitetyt perusteet olivat kyseisen tavaramerkin erottamiskyvyn puuttuminen ja kuvailevuus kyseisten tavaroiden ja palvelujen osalta yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetun asetuksen (EY) N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c kohdassa tarkoitettulla tavalla (EUVL L 78, s. 1).
- 5 Kun Monacon hallitus oli vastannut alustavan hylkäämisen tiedoksiannossa esitettyihin väitteisiin, tutkija vahvisti 18.11.2011 tehdyllä päätöksellä jo ilmoittamallaan perusteilla kyseisiä tavaroita ja palveluja koskevan kyseisen tavaramerkin suojan osittaisen hylkäämisen unionissa. Hän poisti sitä vastoin alustavassa hylkäyspäätöksessä olleen luokkaan 9 kuuluvia ”äänen ja kuvien tallennus-, siirto- ja toistolaitteita” koskevan huomautuksen.

- 6 Monacon ruhtinaskunnan hallitus valitti 13.1.2012 tästä päätöksestä SMHV:hen asetuksen N:o 207/2009 58–64 artiklan nojalla.
- 7 Kantaja, Marques de l'État de Monaco (MEM), joka on Monacon oikeuden mukaan perustettu osakeyhtiö, seurasi 17.4.2012 Monacon ruhtinaskuntaa kyseisen tavaramerkin haltijana.
- 8 SMHV:n neljäs valituslautakunta hylkäsi valituksen 29.1.2013 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös). Erityisesti se katsoi, ettei kantajalla ollut mitään erityistä legitimaatiota saada itselleen kyseessä olevaa tavaramerkkiä kyseisiä tavaroita ja palveluja varten, sillä merkitystä on ainoastaan sillä, voidaanko tavaramerkki rekisteröidä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b ja c alakohdan mukaan. Se perusti hylkäämisensä ensiksi mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaan, jonka nojalla on hylättävä sellaisten kuvailevien tavaramerkkien rekisteröinti, jotka koostuvat pelkästään merkeistä tai nimityksistä, jotka voivat elinkeinotoiminnassa osoittaa maantieteellistä alkuperää. Se muistutti tältä osin oikeuskäytännöstä, jonka mukaan tällaisten merkkien ja mainittujen tavaramerkkien kattamien tavaroiden ja palvelujen välisen suhteen pitää olla riittävän suora ja konkreettinen, ja katsoi tätä oikeuskäytäntöä voitavan soveltaa käsiteltävässä asiassa, koska sana "monaco" viittaa samannimiseen alueeseen ja sen voidaan näin ollen ymmärtää millä tahansa Euroopan unionin alueen kielellä tarkoittavan kyseisten tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää tai määräpaikkaa. Se katsoi lisäksi, että kyseiseltä tavaramerkiltä puuttuu selvästi asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky kyseisten tavaroiden ja palvelujen osalta. Lopuksi se täsmensi, että nämä perusteet pätevät myös saman asetuksen 7 artiklan 2 kohdan nojalla.

Asianosainten vaatimukset

- 9 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- kumoaa riidanalaisen päätöksen
 - toissijaisesti "tarvittaessa" tiedustele unionin tuomioistuimelta, sovelletaanko asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa ja 7 artiklan 2 kohtaa kolmanteen valtioon
 - velvoittaa SMHV:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 10 SMHV vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin
- jättää kanteen osittain tutkimatta ja osittain hylkää sen perusteettomana ja
 - velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

- 11 Kantaja esittää riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi muodollisesti viisi kanneperustetta, jotka kattavat tosiasiasa kolme, nimittäin ensiksi perustelujen puuttumisen ja riittämättömyyden, toiseksi asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 2 kohdan rikkomisen ja kolmanneksi saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 7 artiklan 2 kohdan rikkomisen.
- 12 SMHV kiistää kantajan esittämät väitteet ja perustelut.
- 13 Asetuksen N:o 207/2009 151 artiklan 1 kohdan mukaan yhteisön nimeävällä kansainvälisellä rekisteröinnillä on sen Madridin pöytäkirjan 3 artiklan 4 kohdassa tarkoitettua rekisteröintipäivästä lukien sama vaikutus kuin yhteisön tavaramerkkiä koskevalla hakemuksella. Mainitun asetuksen

154 artiklan 1 kohdassa säädetään, että Euroopan yhteisön nimeävät kansainväliset rekisteröinnit tutkitaan ehdottomien hylkäysperusteiden osalta samalla tavalla kuin yhteisön tavaramerkkejä koskevat hakemukset (tuomio 13.4.2011, Deichmann v. SMHV (kuviomerkki, joka esittää kulman muotoista nauhaa, jonka reunoissa on katkoviivat), T-202/09, EU:T:2011:168, 24 kohta).

- 14 Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaan tavaramerkkejä, joilta puuttuu erottamiskyky, ei rekisteröidä. Mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaan ”tavaramerkkejä, jotka muodostuvat yksinomaan sellaisista merkeistä tai merkinnöistä, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden tai palvelujen lajia, laatua, määrää, käyttötarkoitusta, arvoa tai maantieteellistä alkuperää, tavaroiden valmistusajankohtaa tai palvelujen suoritusajankohtaa taikka muita tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia”, ei rekisteröidä. Saman asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa säädetään, että 1 kohtaa sovelletaan, vaikka rekisteröinnin esteet olisivat olemassa ainoastaan osassa unionia.
- 15 Näiden toteamusten valossa on tutkittava aluksi, onko valituslautakunta noudattanut riidanalaisen päätöksen antaessaan sillä olevaa perusteluvollisuutta.

Kanneperuste, joka koskee perustelujen puuttumista ja riittämättömyyttä

- 16 SMHV:n pitää asetuksen N:o 207/2009 75 artiklan nojalla perustella päätöksensä. Tällä perusteluvollisuudella on sama ulottuvuus kuin SEUT 296 artiklan mukaisella perusteluvollisuudella, jonka mukaan päätöksen tekijän perustelun on käytävä ilmi selvästi ja yksiselitteisesti. Sen kaksinkertaisena tavoitteena on yhtäältä se, että niille, joita toimenpide koskee, selviävät sen syyt, jotta he voivat puolustaa oikeuksiansa, ja toisaalta se, että unionin tuomioistuimet voivat tutkia päätöksen laillisuuden (tuomio 19.5.2010, Zeta Europe v. SMHV (Superleggera), T-464/08, EU:T:2010:212, 47 kohta ja tuomio 21.5.2014, Eni v. SMHV – Emi (IP) (ENI), T-599/11, EU:T:2014:269, 29 kohta).
- 17 Kantaja väittää, että valituslautakunta rikkoi asetuksen N:o 207/2009 75 artiklaa, SEUT 296 artiklaa ja ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen, joka allekirjoitettiin Roomassa 4.11.1950, 6 artiklaa, koska se ei perustellut riidanalaista päätöstä oikeudellisesti riittävällä tavalla.
- 18 Ensiksi se katsoo, että valituslautakunta rajoittui toistamaan asetuksen N:o 207/2009 merkitykselliset säännökset sekä niihin liittyvän oikeuskäytännön osoittamatta huomioon otettuja tosiasiallisia olosuhteita ja näin ollen antamalla kantajalle minkäänlaista selitystä sen hakemuksen osittaisesta hylkäämisestä. Toiseksi se katsoo, ettei riidanalaista päätöstä ole perusteltu tai että perustelu on joka tapauksessa riittämätön tai jopa ristiriitainen siltä osin kuin se koskee suojan hylkäämistä luokkaan 9 kuuluvien kyseisten tavaroiden osalta.
- 19 Ensimmäisestä väitteestä, jonka mukaan valituslautakunta ei esittänyt riidanalaisessa päätöksessä sen perusteena olevia tosiseikkoja, on tarkennettava aluksi, ettei perusteluvollisuus velvoita valituslautakuntia esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan asianosaisten sille esittämiä päätelmiä (ks. tuomio 12.7.2012, Gucci v. SMHV – Chang Qing Qing (GUDDY), T-389/11, EU:T:2012:378, 16 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). On siis riittävää, että kyseinen elin esittää tosiseikkoja ja oikeudellisia päätelmiä, joilla on olennainen merkitys päätökselle (edellä 16 kohdassa mainittu tuomio ENI, EU:T:2014:269, 30 kohta; ks. vastaavasti tuomio 14.2.1990, Delacre ym. v. komissio, C-350/88, Kok., EU:C:1990:71, 16 kohta).
- 20 Tästä on todettava, että vastoin kantajan väitteitä valituslautakunta totesi lueteltuaan riidanalaisen päätöksen 2 kohdassa kyseiset tavarat ja palvelut ja esitettyään tutkijan päätöksen perustelut (riidanalaisen päätöksen 8–13 kohta), että sana ”monaco” ”katsotaan välittömästi pelkästään informatiiviseksi ilmaisuksi, jossa ilmoitetaan kyseisten tavaroiden ja palvelujen maantieteellinen

alkuperä tai määräpaikka” eli Monaco (riidanalaisen päätöksen 25 kohta). Se ilmoitti riidanalaisen päätöksen 26–29 kohdassa erikseen yhteyden jokaisen kyseessä olevan tavaran tai palvelun ja Monacon alueen välillä ja osoitti näin ollen luokkaan 9 kuuluvien tavaroiden ”magneettiset tietovälineet”, luokkaan 16 kuuluvien tavaroiden ”paperi, pahvi ja niistä tehdyt tavarat, jotka eivät sisälly muihin luokkiin; painotuotteet; valokuvat” osalta, että kyseinen tavaramerkki voi ”vastata näiden tavaroiden kohteen nimitystä kuten kirjoja, turistioppaita, valokuvia ynnä muita, jotka kaikki liittyvät Monacon ruhtinaskuntaan (riidanalaisen päätöksen 26 kohta). Se totesi myös, että kyseinen tavaramerkki – siltä osin kuin se koski luokkaan 39 kuuluvia palveluja ”kuljetus ja matkojen järjestäminen” – voi ”selvästi vastata näiden palvelujen määräpaikan tai alkuperän osoitusta” (riidanalaisen päätöksen 27 kohta), että luokkaan 41 kuuluvat palvelut ”ajanviete; urheilutoiminnat” järjestetään ilmeisesti Monacossa (riidanalaisen päätöksen 28 kohta) ja että luokkaan 43 kuuluvaa palvelua ”väliaikainen majoitus” tarjotaan Monacon ruhtinaskunnan alueella (riidanalaisen päätöksen 29 kohta). Valituslautakunta totesi, että kyseinen tavaramerkki ymmärretään kyseisten tavaroiden ja palvelujen osalta luonteenomaisessa merkityksessään eikä tavaramerkkinä ja se on siis kuvaileva asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettulla tavalla (riidanalaisen päätöksen 30 ja 31 kohta).

- 21 Edellä esitetyillä perusteilla ensimmäistä väitettä siitä, ettei riidanalaisessa päätöksessä esitetä tosiasiallisia olosuhteita, ei ole osoitettu toteen ja se on tämän vuoksi hylättävä.
- 22 Toisessa väitteessä kantaja esittää, että koska valituslautakunta rajoittui vahvistamaan tutkijan päätöksen, luokkaan 9 kuuluvia tavaroita koskevan hylkäämisen täsmällisen soveltamisalan ymmärtäminen estyy, kun otetaan huomioon tämän ensimmäisen päätöksen riittämättömät perustelut ja sen ristiriitainen luonne.
- 23 On totta, että tutkijan päätös, josta unionin yleinen tuomioistuin, joka käsittelee vain kanteet SMHV:n valituslautakuntien päätöksistä, ei päättä, on vaikea ymmärtää siltä osin kuin sen kuudennen sivun yläalaidassa todetaan, että ”vastaväite hylätään siltä osin kuin se koskee – ’äänen ja kuvien tallennus-, siirto- ja toistolaitteita ja magneettisia tietovälineitä” ja että se ”hyväksytään ’magneettisten tietovälineiden’ osalta”. Tästä johtuva epäselvyys poistetaan kuitenkin tutkijan päätöksen sivun 10 lopussa ja sivun 11 alussa, koska luokkaan 9 kuuluvat ”magneettiset tietovälineet” ovat siinä niiden tavaroiden joukossa, joiden osalta kyseisen tavaramerkin suoja hylätään, ja myös luokkaan 9 kuuluvat ”tieteelliset, merenkulku-, geodeettiset, valokuvaus-, elokuva-, optiset, punnitus-, mittaus-, merkinanto-, tarkastus- (valvonta-), hengenpelastus- ja opetuslaitteet ja -kojeet; laitteet ja kojeet sähkön johtamiseen, kytkemiseen, muuntamiseen, varaamiseen, säätämiseen tai hallintaan; äänen ja kuvien tallennus-, siirto- ja toistolaitteet; tallennelevyty; kolikkokäyttöisten laitteiden koneistot; kassakoneet, laskukoneet, tietojenkäsittelylaitteet, tietokoneet ja tulensammutuslaitteet” niiden tavaroiden joukossa, joiden osalta suoja hyväksytään.
- 24 Kantaja väittää siis virheellisesti, että tutkijan päätöksen riittämätön perustelu olisi jollakin tavoin vaikuttanut riidanalaiseen päätökseen, koska tämän ensimmäisen päätöksen lukemisen jälkeen ei ole mitään epäilystä hyväksytyistä tai hylätyistä luokkaan 9 kuuluvista tavaroista. Oli miten oli, unionin yleisen tuomioistuimen laillisuusvalvonnan kohteena on vain riidanalainen päätös.
- 25 Kuten edellä 20 kohdassa on todettu, valituslautakunta täsmensi kyseiset tavarat ja palvelut riidanalaisen päätöksen 2 kohdassa. Niihin kuuluvat ainoana luokkaan 9 sisältyvinä tavaroina ”magneettiset tietovälineet”. Kuten myös tämän tuomion samassa kohdassa on todettu, valituslautakunta toisti sananmukaisesti tämän nimityksen tutkiessaan kyseisten tavaroiden suoraa ja konkreettista yhteyttä Monacon ruhtinaskuntaan (riidanalaisen päätöksen 26 kohta). Tästä johtuu, että vastoin kantajan väitettä valituslautakunta perusteli riidanalaisen päätöksen asianmukaisesti luokkaan 9 kuuluvien tavaroiden osalta ja antoi kantajalle tosiasiallisen mahdollisuuden riitauttaa sen tekemä arviointi unionin yleisessä tuomioistuimessa.
- 26 Toinen väite ja näin ollen kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan ja 7 artiklan 2 kohdan rikkomista koskeva kanneperuste

27 Tämä kantajan kanneperuste koostuu todellisuudessa neljästä osasta: ensimmäinen osa perustuu väitteeseen, jonka mukaan valituslautakunta on tulkinut virheellisesti asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan, luettuna yhdessä tämän asetuksen 5 artiklan kanssa, soveltamisalaa ja näin ollen mainitun asetuksen 7 artiklan 2 kohtaa, kun se ei ottanut huomioon sitä, että kyseisen tavaramerkin alkuperäinen omistaja oli unioniin nähden kolmas valtio; toinen osa koskee oikeudellista virhettä, jonka valituslautakunnan väitetään tehneen asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettujen suojeltavan yleisen edun määrittelyssä; kolmas osa koskee ilmeistä arviointivirhettä, jonka valituslautakunnan väitetään tehneen kohdeyleisön määrittelyssä ja neljäs osa koskee yhtäältä yhteyden puuttumista kyseisen maantieteellisen paikan ja kyseisten tavaroiden ja palvelujen välillä ja toisaalta ilmeistä virhettä, jonka valituslautakunnan väitetään tehneen maantieteellisen perusteen arvioinnissa. Vaikka näihin kahteen viimeiseen osaan liittyvät väitteet ovat kyseisen tavaramerkin erottamiskykyä eli kantajan mukaan asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan virheellistä arviointia koskevan otsikon alla, niiden sanamuoto liittyy kuitenkin olennaisesti, kuten erityisesti kannekirjelmän 70 kohdasta ilmenee, mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan nojalla tehdyn kantajan tavaramerkkisuojan hylkäämisen riitauttamiseen.

–Ensimmäinen osa, joka perustuu asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan, luettuna yhdessä tämän asetuksen 5 artiklan kanssa, soveltamisalan virheelliseen tulkintaan

28 Kuten edellä 13 kohdassa on todettu, Madridin pöytäkirjan 3 artiklan 4 kohdan määräysten ja asetuksen N:o 207/2009 151 artiklan 1 kohdan ja 154 artiklan 1 kohdan säännösten mukaan jokaiseen Euroopan yhteisön nimeävään kansainväliseen rekisteröintiin on rekisteröintipäivästä alkaen sovellettava samoja säännöksiä kuin ne, joita sovelletaan yhteisön tavaramerkkiä koskevaan hakemukseen.

29 Asetuksen N:o 207/2009 5 artiklan mukaan ”yhteisön tavaramerkin haltijana voivat olla luonnolliset henkilöt tai oikeushenkilöt, mukaan lukien julkisoikeudelliset yhteisöt”.

30 Tämän säännöksen, jossa säännellään asetuksen N:o 207/2009 henkilöllistä soveltamisalaa, nimenomaisesti sanamuodosta ilmenee, että jokainen oikeushenkilö, mukaan lukien julkisoikeudellinen yhteisö, voi hakea yhteisön tavaramerkkisuoja. Näin on tietysti unioniin nähden kolmannen valtion alueelle sijoittautuneen yhtiön ja myös itse tämän valtion osalta, joka on unionin oikeuden mukaan julkisoikeudellinen oikeushenkilö, vaikka se onkin kansainvälisen oikeuden subjekti.

31 Tästä seuraa, että tehdessään hallituksensa välityksellä hakemuksen unionin nimeämisestä kyseisen tavaramerkin kansainvälisessä rekisteröinnissä Monacon valtio asetti itsensä asetuksen N:o 207/2009 soveltamisalaan ja näin ollen sitä vastaan voidaan soveltaa mitä tahansa mainitun asetuksen 7 artiklassa mainituista ehdottomista hylkäysperusteista.

32 Toisin sanoen vastoin kantajan, joka mainitsee tiettyjä muilla aloilla kuin yhteisön tavaramerkin alalla tehtyjä kansainvälisiä sopimuksia, väitettä on niin, että unionin lainsäädännön soveltamisala ei ulotu Monacon ruhtinaskunnan alueelle vaan että viimeksi mainittu on pikemminkin vapaaehtoisesti päättänyt, että siihen sovelletaan tätä lainsäädäntöä (ks. analogisesti tuomio 24.11.1992, Poulsen ja Diva Navigation, C-286/90, Kok., EU:C:1992:453, 21–28 kohta ja tuomio 21.12.2011, Air Transport Association of America ym., C-366/10, Kok., EU:C:2011:864, 121–127 kohta), ensiksi asetuksen N:o 207/2009 5 artiklassa tarkoitettuna julkisoikeudellisena oikeushenkilönä ja sitten epäsuorasti siirtämällä kantajalle kyseiseen tavaramerkkiin liittyvät oikeudet.

- 33 Valituslautakunta totesi näin ollen perustellusti, ettei ”julkisella tai hallituselimellä ole mitään lähtökohtaista legitimaatiota olla tavaramerkin haltija” (riidanalaisen päätöksen 20 kohta), mikä riittää lisäksi osoittamaan sen, että vastoin SMHV:n vastauskirjelmänsä 12–15 kohdassa esittämää kantaa tätä kysymystä käsiteltiin jo mainitussa valituslautakunnassa.
- 34 Kantaja esitti toissijaisesti tämän kanneperusteen ensimmäisen osan yhteydessä vaatimuksen siitä, että unionin yleinen tuomioistuin esittää ”tarvittaessa” unionin tuomioistuimelle seuraavat kaksi ennakkoratkaisukysymystä:
- Sovelletaanko asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa jokaiseen taloudelliseen toimijaan riippumatta siitä, onko se kolmas valtio?
 - Onko asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohtaa, luettuna yhdessä 7 artiklan 2 kohdan kanssa, tulkittava siten, että unionin alueella voimassa oleva yleinen etu voidaan ulottaa kolmannen valtion alueelle vaikuttamalla tällä tavoin suoraan tai epäsuorasti tämän yleiseen etuun, kun otetaan huomioon, että haetun tavaramerkin rekisteröinnin osittainen hylkääminen rajoittaa sen suojaa tämän kolmannen valtion, käsiteltävässä asiassa Monacon ruhtinaskunnan, alueella?
- 35 SMHV esittää näitä vaatimuksia vastaan oikeudenkäyntiväitteen.
- 36 Kun otetaan huomioon yhtäältä edellä 28–33 kohdassa mainitut seikat ja toisaalta se seikka, että kantaja on esittänyt vaatimuksensa vain ”tarvittaessa”, unionin yleisen tuomioistuimen ei tarvitse tutkia niitä.
- 37 Joka tapauksessa on ensiksi syytä muistaa, että SEUT 267 artiklassa määrätty menettely on väline unionin tuomioistuimen ja kansallisten tuomioistuinten välisen yhteistyön toteuttamiseksi. Tämän osalta on muistutettava, että yksinomaan kansallisten tuomioistuinten, joissa asia on vireillä ja jotka vastaavat annettavasta ratkaisusta, tehtävänä on kunkin asian erityspiirteiden perusteella harkita, onko ennakkoratkaisu tarpeen asian ratkaisemiseksi ja onko niiden unionin tuomioistuimelle esittämällä kysymyksillä merkitystä asian kannalta (ks. tuomio 7.7.2011, Agafiței ym., C-310/10, Kok., EU:C:2011:467, 25 kohta).
- 38 Toiseksi unionin yleisen tuomioistuimen tehtävät luetellaan SEUT 256 artiklassa, sellaisena kuin ne ovat tarkennettuina Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 51 artiklassa ja mainitun perussäännön liitteessä olevassa 1 artiklassa. Näiden määräysten mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei ole toimivaltainen esittämään unionin tuomioistuimelle ennakkoratkaisukysymyksiä SEUT 267 artiklan nojalla. Näin ollen ei ole syytä siirtää käsiteltävää asiaa unionin tuomioistuimeen unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 112 artiklan ja unionin tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan toisen kohdan nojalla sillä perusteella, että se kuuluisi viimeksi mainitun yksinomaiseen toimivaltaan.
- 39 Kolmanneksi vaikka SEUT 256 artiklan 3 kohdassa täsmennetään, että unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen ratkaisemaan SEUT 267 artiklan nojalla esitetyt ennakkoratkaisupyynnöt perussäännössä määrättyissä erityisasioissa, on todettava, ettei perussäännössä määrätä asioista, joissa unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen antamaan ennakkoratkaisuja. Sillä ei näin ollen ole voimassa olevan lainsäädännön mukaan tätä koskevaa toimivaltaa.
- 40 Käsiteltävässä asiassa unionin yleisessä tuomioistuimessa nostettiin SMHV:n päätöksestä kumoamiskanne ilman, että unionin jäsenvaltion tuomioistuimessa olisi ollut vireillä riita-asiaa ja että – pelkästään kantajan aloitteesta – olisi esitetty ennakkoratkaisua koskeva pyyntö unionin tuomioistuimelle. Tästä johtuen tällaiset vaatimukset on joka tapauksessa jätettävä tutkimatta.

41 Näin ollen tämän kanneperusteen ensimmäinen osa on edellä 28–40 kohdassa esitetyillä perusteilla hylättävä.

–Toinen osa, joka koskee suojeltavan yleisen edun määrittelyssä tehtyä oikeudellista virhettä

42 Kanneperusteen toisessa osassa kantaja väittää, että asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tavoiteltu yleinen etu eli vaatimus siitä, että sellaiset merkit ja merkinnät, joita voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaramerkkihakemuksessa mainittujen tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia, voivat olla vapaasti kaikkien käytettävissä (ks. vastaavasti tuomio 12.1.2006, Deutsche SiSi-Werke v. SMHV, C-173/04 P, Kok., EU:C:2006:20, 62 kohta), eroaa siitä edusta, mihin kolmas valtio, kuten Monacon ruhtinaskunta, voi vedota.

43 Tämä toinen osa nojautuu samaan virheelliseen oletamaan kuin kanneperusteen ensimmäinen osa: Monacon alueella ei nimittäin sovelleta viran puolesta unionin oikeutta, vaan Monacon ruhtinaskunta tahtoi kansainvälisellä sopimuksella soveltaa tätä oikeutta omaksi edukseen voidakseen hyödyntää kyseistä tavaramerkkiä koko unionin alueella. Monacon ruhtinaskunta ja sittemmin kantaja olivat näin ollen – koska niiden tarkoituksena oli toimia sisämarkkinoilla ja niiden ulkopuolella sellaisen tavaramerkin suojan nojalla, joka tunnustetaan vaikutuksiltaan samaksi kuin yhteisön tavaramerkki – samojen yleisestä edusta johtuvien vaatimusten alaisia kuin jokainen taloudellinen toimija, joka hakee tällaisen tavaramerkin rekisteröintiä tai jota vastaan esitetään tällainen tavaramerkki.

44 Nämä toteamukset, joita sovelletaan koko unionin alueella, pätevät sitä suuremmalla syyllä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla tämän alueen osaan.

45 Niinpä tämän kanneperusteen toinenkin osa on hylättävä.

–Kolmas osa, joka koskee ilmeistä arviointivirhettä kohdeyleisön määrittelyssä

46 Kantaja väittää, että valituslautakunta katsoi kohdeyleisöksi virheellisesti ”yhteisön yleisön” (riidanalaisen päätöksen 24 kohta) ja että tämä yleisö koostuu sen mukaisesti, mistä tavarasta tai palvelusta kyseisten tavaroiden ja palvelujen joukossa on kyse, yhtäältä keskivertokuluttajista ja toisaalta erikoistuneesta yleisöstä. Kantajan mukaan ”merkityksellisen kuluttajan profiilia” (kannekirjelmän 73 kohta) ei ole määritelty erityisesti sen väitteen osalta, jonka mukaan sana ”monaco” ”viittaa etenkin tunnettuuteen ja luksukseen” (kannekirjelmän sama kohta).

47 Aluksi on todettava, että merkkien tai ilmausten, joita voidaan käyttää osoittamaan sen tyyppisten tavaroiden maantieteellinen alkuperä tai määräpaikka tai sen tyyppisten palvelujen tarjoamispaikka, joita varten Euroopan yhteisön nimeävän kansainvälisen rekisteröinnin suojaa on haettu ja erityisesti maantieteellisten nimien osalta yleisen edun mukaista on, että ne ovat vapaasti käytettävissä, koska näillä merkeillä tai ilmauksilla voidaan kuvailla kyseisen tyyppisten tavaroiden laatua ja muita ominaisuuksia ja koska tämän lisäksi näillä voidaan vaikuttaa eri tavoin kuluttajien valintoihin esimerkiksi niin, että kuluttajat yhdistävät tavarat tai palvelut miellyttäväksi kokemaansa maantieteelliseen paikkaan (ks. vastaavasti tuomio 25.10.2005, Peek & Cloppenburg v. SMHV (Cloppenburg), T-379/03, Kok., EU:T:2005:373, 33 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

48 Lisäksi on huomattava, että maantieteellisiä nimiä ei voida rekisteröidä tavaramerkeiksi yhtäältä silloin, kun ne ovat sellaisten täsmällisesti määriteltyjen maantieteellisten paikkojen nimiä, jotka ovat jo tunnettuja kyseisen tyyppisten tavaroiden tai palvelujen osalta ja jotka asianomainen kohderyhmä yhdistää näihin tavaroihin tai palveluihin, eikä toisaalta sellaisia maantieteellisiä nimiä, joita yritykset mahdollisesti käyttävät vastaisuudessa ja jotka on jätettävä tällaisten yritysten vapaaseen käyttöön, jotta nämä yritykset voisivat ilmaista kyseisten tavaroiden tai palvelujen maantieteellisen alkuperän (ks. edellä 47 kohdassa mainittu tuomio Cloppenburg, EU:T:2005:373, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 49 On kuitenkin syytä korostaa, että asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan vastaista ei periaatteessa ole sellaisten maantieteellisten nimien rekisteröiminen, jotka eivät ole asianomaisessa kohderyhmässä tunnettuja tai joiden ei ainakaan katsota viittaavan maantieteelliseen paikkaan, eikä myöskään sellaisten maantieteellisten nimien rekisteröiminen, jotka ovat sellaisten paikkojen nimiä, joiden ominaispiirteiden vuoksi on epätodennäköistä, että kyseisten tavaroiden tai palvelujen katsottaisiin asianomaisessa kohderyhmässä olevan peräisin tästä paikasta tai olevan siellä suunniteltu (ks. edellä 47 kohdassa mainittu tuomio Cloppenburg, EU:T:2005:373, 36 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 50 Kaikki edellä esitetty huomioon ottaen merkin kuvailevuutta voidaan arvioida ainoastaan yhtäältä suhteessa kyseisiin tavaroihin tai palveluihin ja toisaalta sen suhteen, miten kohdeyleisö ymmärtää merkin (ks. edellä 47 kohdassa mainittu tuomio Cloppenburg, EU:T:2005:373, 37 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 51 Tässä arvioinnissa SMHV:n on osoitettava, että maantieteellinen nimi tunnetaan asianomaisessa kohderyhmässä paikkaan viittaavana ilmaisuna. Lisäksi kyseessä oleva nimi on tällä hetkellä voitava yhdistää asianomaisessa kohderyhmässä kyseisiin tavaroihin tai palveluihin, tai on voitava kohtuudella olettaa, että tällaista nimeä voidaan pitää tässä kohderyhmässä tällaisten tavaroiden tai palvelujen maantieteellisen alkuperän osoittavana ilmauksena. Tätä tutkittaessa on erityisesti otettava huomioon tämän maantieteellisen nimen tunnettuusaste asianomaisessa kohderyhmässä sekä nimen ilmaiseman paikan ja kyseisten tavaroiden tai palvelujen ominaispiirteet (ks. edellä 47 kohdassa mainittu tuomio Cloppenburg, EU:T:2005:373, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 52 Unionin yleisen tuomioistuimen tutkinnan on käsiteltävässä asiassa rajoitettava siihen, muodostuuko kyseinen tavaramerkki kohdeyleisön näkökulmasta yksinomaan sellaisesta merkinnästä, jota voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan kyseisten tavaroiden ja palvelujen maantieteellistä alkuperää. Tältä osin on selvää, että sana ”monaco” on sellaisen ruhtinaskunnan nimi, joka tunnetaan maailmanlaajuisesti huolimatta noin 2 km²:n pinta-alastaan ja tuskin 40 000 asukkaastaan ainakin sen ruhtinasperheen tunnettuuden, formula 1 -osakilpailun järjestämisen tai sirkusfestivaalin vuoksi. Monacon ruhtinaskunnan tunnettuus on unionin kansalaisten keskuudessa sitäkin suurempi muun muassa sen vuoksi, että sillä on yhteinen raja jäsenvaltion, Ranskan, kanssa, että se sijaitsee lähellä toista jäsenvaltiota, Italiaa ja että tämä kolmas valtio käyttää samaa valuuttaa kuin 19 valtiota 28 jäsenvaltiosta eli euroa.
- 53 Näin ollen vastoin edellä 47 kohdassa mainitussa tuomiossa Cloppenburg käsiteltyä asiaa (EU:T:2005:373), jossa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, ettei ollut osoitettu, että kohdeyleisö eli saksalainen keskivertokuluttaja katsoo sanan ”cloppenburg” varmuudella viittaavan pieneen kaupunkiin tässä maassa, ei ole epäilystä siitä, että käsiteltävässä asiassa sana ”monaco” tuo mihin tahansa kielialueeseen kuuluvan kohdeyleisön mieleen samannimisen maantieteellisen alueen.
- 54 Kantaja kiistää kuitenkin sen, että kohdeyleisö on unionin yleisö, ja väittää, että kulloinkin kyseessä olevien tavaroiden ja palvelujen mukaan on lisäksi tehtävä ero keskivertokuluttajan ja erikoistuneen yleisön välillä.
- 55 Valituslautakunta totesi kuitenkin perustellusti Euroopan yhteisön kokonaisuudessaan nimeävästä kansainvälisestä rekisteröinnistä, että kohdeyleisö koostuu tämän yhteisön yleisöstä, ja erotti riidanalaisen päätöksen 24 kohdassa perustellusti toisistaan massakulutustavarat ja yleisölle yleisesti tarjottavat palvelut, joiden kohdeyleisö on keskivertokuluttaja, sekä erikoistavarat ja erityiselle yleisölle tarjottavat palvelut, joiden kohdeyleisö on erikoistunut yleisö. Näin ollen se määritteli kohdeyleisön virheettömästi ja katsoi sillä olevan kyseisten tavaroiden ja palvelujen osalta milloin keskimääräisen ja milloin korkean tarkkaavaisuusasteen.
- 56 Tämän kanneperusteen kolmas osa on näin ollen hylättävä.

–Neljäs osa, joka koskee yhtäältä yhteyden puuttumista kyseisen maantieteellisen paikan ja kyseisten tavaroiden ja palvelujen välillä ja toisaalta ilmeistä virhettä valituslautakunnan tekemässä maantieteellisen perusteen arvioinnissa

- 57 Kantajan mukaan valituslautakunta ei ole osoittanut, että kohdeyleisö muodostaisi yhteyden Monacon ruhtinaskunnan ja magneettisten tietovälineiden tuotannon, kuljetuksen tai tilapäismajoituksen välillä. Urheilu- ja viihdealan osalta se väittää, että vain formula 1 -osakilpailut ja sirkustapahtumat ovat tunnettuja ja että niiden järjestäjillä on muita tavaramerkkejä kuin kyseinen tavaramerkki.
- 58 Tämän tuomion 20 kohdassa esitetyistä valituslautakunnan perustellusti esittämistä syistä on todettava, että vastoin kantajan väitettä mainittu valituslautakunta on oikeudellisesti riittävällä tavalla osoittanut jokaisen kyseessä olevan tuotteen ja palvelun osalta riittävän suoran ja konkreettisen yhteyden niiden ja kyseisen tavaramerkin välillä katsoessaan, että sanaa ”monaco” voidaan elinkeinotoiminnassa käyttää osoittamaan tavaroiden maantieteellistä alkuperää tai määräpaikkaa tai palvelujen suorituspaikkaa, ja että näin ollen mainittu tavaramerkki on kyseisten tavaroiden ja palvelujen osalta kuvaileva.
- 59 Mitä tulee maantieteellisen perusteen arvioinnissa väitetysti tehtyyn ilmeiseen virheeseen, kantajan väite, jonka mukaan valtion täydellinen nimi (Monacon ruhtinaskunta) on erotettava lyhennyksestä (Monaco), ei voi menestyä. Tämä erottelu ei nimittäin estä yhteyden toteamista kyseisten tavaroiden ja palvelujen ja kyseisen alueen välillä. Tältä osin kantajan väite SMHV:n hyväksynnästä kyseisen tavaramerkin kanssa samoille sanamerkeille kohtaa kaksinkertaisen esteen. Vaikka SMHV:n on yhdenvertaisen kohtelun ja hyvän hallinnon periaatteiden mukaisesti otettava huomioon jo tehdyt päätökset ja pohdittava erityisen huolellisesti sitä, onko tehtävä samanlainen päätös vai ei, näiden periaatteiden soveltaminen on kuitenkin sovittava yhteen laillisuusperiaatteen noudattamisen kanssa (ks. tuomio 17.7.2014, Reber Holding v. SMHV, C-141/13 P, EU:C:2014:2089, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Kuten edellä 47–58 kohdasta ilmenee, valituslautakunta katsoi käsiteltävässä asiassa perustellusti, että haetun tavaramerkin rekisteröinnin estää asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukainen hylkäysperuste sillä tavoin, ettei kantaja voi tämän toteamuksen kumoamiseksi tehokkaasti vedota SMHV:n aikaisempiin päätöksiin. Edelleen SMHV on tehnyt kantajalle itselleen suotuisia toteamuksia useiden muiden tämän tuomion 23 kohdassa lueteltujen tavaroiden ja palvelujen osalta, joita kyseinen tavaramerkki vastedes suoja.
- 60 Näin ollen tämän kanneperusteen neljäs osa ja kanneperuste kokonaisuudessaan on hylättävä.

Asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdan ja 7 artiklan 2 kohdan rikkomista koskeva kanneperuste

- 61 Kantaja väittää, että valituslautakunta teki tavaramerkin erottamiskyvyn käsitteen osalta yhtäältä oikeudellisen virheen ja toisaalta ilmeisen arviointivirheen. On tarkasteltava näitä molempia kohtia, jotka on kannekirjelmässä esitetty kahtena eri kanneperusteena, mutta joiden unionin yleinen tuomioistuin katsoo yhtyvän siltä osin kuin ne johtuvat asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdalle annettavasta tulkinnasta.

–Väitetty oikeudellinen virhe

- 62 Kantaja väittää, että kun valituslautakunta totesi yhtäältä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa ja toisaalta mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa mainittujen ehdottomien hylkäysperusteiden soveltamisalojen olevan päällekkäiset, se ei noudattanut SMHV:n aikaisempaa päätöskäytäntöä eikä oikeuskäytäntöä.
- 63 Tältä osin on aluksi muistettava, että edellä 59 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaan SMHV:n päätöskäytäntö ei voi vaikuttaa riidanalaisen päätöksen laillisuuteen.

- 64 On siis todettava, ettei valituslautakunta riidanalaisessa päätöksessä, toisin kuin kantaja itse kannekirjelmässään, arvioinut yhdessä asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan mukaisia molempia ehdottomia hylkäysperusteita, vaan se teki ensiksi perustellusti mainitun asetuksen 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan mukaisen arvioinnin nimenomaan siksi, että sana ”monaco” tuo mieleen samannimisen alueen ja antaa siten edeltä käsin aiheen tarkastella sitä, onko kyseisillä tavaroilla ja palveluilla riittävän suora ja konkreettinen yhteys Monacon ruhtinaskunnan alueelliseen nimitykseen (ks. riidanalaisen päätöksen 21–31 kohta). Vasta jäljempänä (riidanalaisessa päätöksessä, tämä kappale alkaa sanoilla ”en outre” (muun muassa)) valituslautakunta totesi, että myös toista, asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdasta perustuvaa ehdotonta hylkäysperustetta sovelletaan (riidanalaisen päätöksen 32 ja 33 kohta), ennen kuin se totesi, että näiden ehdottomien hylkäysperusteiden soveltamisaloissa on päällekkäisyyksiä (riidanalaisen päätöksen 34 kohta), mikä on itse asiassa tunnustettu vakiintuneessa oikeuskäytännössä (ks. vastaavasti tuomio 10.6.2008, Novartis v. SMHV (BLUE SOFT), T-330/06, EU:T:2008:185, 30 kohta ja tuomio 7.10.2010, Deutsche Behindertenhilfe – Aktion Mensch v. SMHV (diegesellschafter.de), T-47/09, EU:T:2010:428, 24 kohta).
- 65 Kantaja väittää näin ollen virheellisesti, että valituslautakunta sovelsi edellä mainittuja säännöksiä oikeudellisesti virheellisesti.
- Väitetty ilmeinen arviointivirhe
- 66 Kuten edellä 27 kohdassa on esitetty, tämä väite liittyy etenkin asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdan rikkomista koskevaan kanneperusteeseen. Kantaja väittää kuitenkin lisäksi, että valituslautakunta teki ilmeisen arviointivirheen todetessaan, ettei kyseinen tavaramerkki ole erottamiskykyinen, erityisesti siltä osin kuin se viittasi tunnettuuden ja luksuksen käsitteisiin ja tarkemmin ”tiettyyn luksuksen ideaan” (kannekirjelmän 77 kohta).
- 67 On korostettava, että sellaiselta sanamerkiltä, joka asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettulla tavalla kuvailee tavaroiden tai palvelujen ominaisuuksia, puuttuu tämän takia väistämättä saman asetuksen 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettu erottamiskyky näiden samojen tavaroiden tai palvelujen osalta (ks. tuomio 11.2.2010, Deutsche BKK v. SMHV (Deutsche BKK), T-289/08, EU:T:2010:36, 53 kohta ja tuomio 29.3.2012, Kaltenbach & Voigt v. SMHV (3D eXam), T-242/11, EU:T:2012:179, 39 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 68 Kuten edellä 47–60 kohdassa on todettu, valituslautakunta katsoi oikeudellista virhettä tekemättä, että kyseinen tavaramerkki on kuvaileva kyseisille tavaroille ja palveluille. Näin ollen se ei voi olla erottamiskykyinen asetuksen N:o 207/2009 7 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettulla tavalla eikä siis edellä 44 kohdassa todetun mukaisesti myöskään asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettulla tavalla.
- 69 Kuten lisäksi edellä 64 kohdassa on olennaisin osin todettu, valituslautakunta myös esitti, että merkityksellinen kuluttaja katsoo kyseisen tavaramerkin pikemminkin välittävän tiedon kuin osoittavan kyseisten tavaroiden ja palvelujen kaupallisen alkuperän (riidanalaisen päätöksen 33 kohta). Unionin yleinen tuomioistuin omaksuu tämän arvioinnin ja toteaa näin ollen, ettei kyseinen tavaramerkki ole myöskään näiden tavaroiden ja palvelujen osalta erottamiskykyinen.
- 70 Väite siitä, että valituslautakunta on loukannut yhdenvertaisen kohtelun, hyvän hallinnon ja oikeusturvan periaatteita, on hylättävä täysin perusteettomana, koska asiakirjojen sisältö ei tue tällaista väitettä. Etenkin SMHV:n tuote tuotteelta ja palvelu palvelulta tekemä arviointi niiden ja kyseisen tavaramerkin välisen yhteyden tutkimiseksi osoittaa huolellista ja tarkkaavaista tutkintaa, joka noudattaa hyvän hallinnon ja oikeusturvan periaatteita. Yhdenvertaisen kohtelun periaatteesta on todettava, ettei sitä ole voitu loukata pelkästään sen vuoksi, että tiettyjä kyseisen tavaramerkin

kattamia tavaroita ja palveluja suojataan ja toisia ei, koska mainitun periaatteen loukkaaminen erilaisen kohtelun vuoksi edellyttää, että kyseessä olevat tapaukset ovat toisiinsa rinnastettavissa, kun tarkastellaan kaikkia niille ominaisia seikkoja. Käsiteltävässä asiassa ei ole näin.

71 Näillä perusteilla tämä kanneperuste ja näin ollen kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

72 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.

73 Koska kantaja on hävinnyt asian, se on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut SMHV:n vaatimusten mukaisesti.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (kahdeksas jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) Marques de l'État de Monaco (MEM) veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Gratsias

Kancheva

Wetter

Julistettiin Luxemburgissa 15 päivänä tammikuuta 2015.

Allekirjoitukset